

saa vigtigt, som Kødkontrol vel maa siges at være. Der er Kommuner, som har Slagtetvang og Kødkontrol, og andre, som har Kontrol, uden at der er Pligt til at slagte i de offentlige Slagtehus, andre, hvor der overhovedet ikke er nogen Art af Kontrol. Der er atter nogle Kommuner, hvor man bruger det saakaldte 2den Klassenes Kød til Menneskeføde og ikke mindst til Pølsefabrikation, og der er andre Kommuner, hvor saadan Brug ikke er tilladt. Der er Kødkontrol-Stempler af meget forskellig Beskaffenhed. Det er dog ellers saa, at disse Stempler skulde være det ydre Vidnesbyrd overfor Publikum om en vis Garanti. Stemplerne i de forskellige Kommuner og Jurisdiktioner er vidt forskellige baade i Form og Farve. Følgen er, at ingen Mennesker udenfor den lille sagkyndige Kreds har nogen som helst Anelse om, hvorvidt Kontrollen er betryggende, hvorvidt den ene eller den anden Art af Stempler giver størst eller mindst Sikkerhed, og rundt omkring paa Landets Markeder falbydes Kreaturer, som ikke altid gør sig fortjente til Prædikaten: 1ste Klassenes Kød. Der findes saaledes Kreaturer, som populært gaar under Betegnelsen: Pølsekøer, og Kendere paastaar, at det er Dyr, der som oftest er befængte med Tuberkulose, men som desuagtet sælges, vel sagtens nogenlunde billigt. Disse Køer kan ikke eksporteres til Udlandet, men der er Steder nok her i Landet, hvor der ikke er Kødkontrol eller kun mangelfuld Kødkontrol, og hvor disse Pølsekøer bliver anvendt. De gaar fortrinnsvis til Pølsefabrikationen, deraf kommer Navnet, og naar disse tuberkelbefængte Dyr er gaaet i Pølserne, sælges disse hele Landet over, uanset de strengere Kontrolregler, som maaske hist og her gælder med Hensyn til Kød, forinden det tilvirkes til Pølser.

Det forekommer mig, at der paa dette Omraade i høj Grad tiltrænges en Reform, som vel maatte gaa i Retning af ensartet Kontrol for hele Landet med betryggende Regler ogsaa for Pølsefabrikationen og iværksat som Statsforanstaltning, saa at Kontrollens Virkninger blev ens over hele Landet og blev saa heldige for Publikum, som Sagens Vigtighed utvivlsomt kræver. Jeg har hos mig en Udskrift af en Politiretsprotokol, som angaar Forholdene i et dansk Pølsemageri. Jeg har i nogen Tid gemt denne Udskrift, idet jeg havde tænkt, at jeg vilde benytte den til Dokumentation overfor Rigsdagen for at vise Nødvendigheden af en fornuftig Kødkontrol. Men da jeg i Gaar læste den igennem, fik jeg

stærk Kvalme under Læsningen af de Modbydeligheder, der er foregaaet i Pølsemageriet, og da jeg ikke vil risikere at fremkalde lignende Sygdomsfornelmelser hos ærede Medlemmer, vil jeg afstaa fra at oplæse Udskriften. Jeg vil imidlertid gerne overlade den til ærede Medlemmer, der føler Trang til at vide, hvorledes Pølsekøer ser ud, naar sagkyndige omtaler dem, og det Aktstykke, jeg har hos mig angaaende disse tuberkelbefængte Køer, der anvendes i Pølsemageriet, staaar altsaa til Raadighed for dem, der maatte have Interesse af at stifte nærmere Bekendtskab dermed. Jeg beder imidlertid den Minister, under hvem dette Sundhedsvæsen sorterer, om at overveje Sagen. Sundhedsvæsenet har, saa vidt jeg ved, tidligere ligget under Justitsministeriet, men det er muligt, at det under de Omflytninger, der nu er foregaaet, er henlagt under Indenrigsministeriet.

Det forekommer mig, at man hurtigst muligt bør foretage en Indkaldelse af samtlige kommunale Vedtægter vedrørende Kødkontrol og gøre et Forarbejde ved en Sammenligning af de forskelligartede Kontrolregler og derved forberede Indførelsen af Statskontrol for alt Kød, som sælges her i Landet.

At der ude i Befolkningen er Trang til og Ønske om en saadan Kontrol, er der neppe Tvivl om. Befolkningen ønsker selvfølgelig sine Livsfor nødenheder kontrolleret saa godt som muligt, saa at der er nogen Garanti mod Smittefare, i hvert Fald mod det Ubehag, som mindre godt Kød naturligt maa fylde Folk med. Men endikke de beskedne Ønsker om Kødkontrol, som Befolkningen nærer og har søgt fremmet ad de Veje, der hidtil har staaet aabne for Kommunerne, synes man i de højere Kredse at have Tilbøjelighed til at fremme. Jeg plejer ikke at vende mig mod Embedsmændene, og jeg ved, at megen Kritik mod Embedsmændene er overdreven, men der foreligger for mig Oplysninger fra min Valgkreds, som angaar Kødkontrol, og den Langsommelighed, hvormed man har behandlet Sagen, er saa graverende, at det fortjener at blive fremdraget her. Den 1. August 1913, altsaa for omtrent 1 $\frac{1}{4}$ Aar siden, ansøgte et Sogneraad om at faa godkendt en Vedtægt for Kødkontrol. Ansøgningen gik gennem Birk og Amt til Ministeriet, og den 20. August, altsaa meget hurtigt, udstedte Landbrugsministeriet Autorisation til den Dyrslæge, der var udset til at besørge Kontrollen.